

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 001221 17 Кж 8
Бања Лука, 18.12.2017. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног К.К. због кривичног дјела тешки случај разбојништва из члана 151. став 2. Кривичног закона Републике Српске - посебни дио и кривичних дјела: разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 2. истог Закона и фалсификовања исправе из члана 377. став 2. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби осуђеног, изјављеној против рјешења Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001221 17 Квл 2 од 28.11.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 18.12.2017. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба осуђеног К.К., изјављена против рјешења Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001221 17 Квл 2 од 28.11.2017. године.

Образложење

Рјешењем Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001221 17 Квл 2 од 28.11.2017. године, одбачен је захтјев осуђеног К.К., за понављање кривичног поступка, довршеног правоснажном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001221 10 Кв од 05.9.2011. године, којом је оглашен кривим због стицаја кривичних дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1., недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 2. и фалсификовања исправе из члана 377. став 2. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 9 (девет) година, која је преиначена пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001221 13 Кв 4 од 12.11.2013. године, због амнестије дијела казне, тако што је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година, 4 (четири) мјесеца и 15 (петнаест) дана.

Против наведеног рјешења жалбу је, благовремено, изјавио осуђени, не наводећи основе побијања рјешења, са приједлогом да се побијано рјешење укине и да овај суд одлучи „по пресуди због којег је захтјев поднесен и о максималној казни која се може изрећи по наведеној пресуди“ или да се рјешење укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Разматрајући спис, побијано рјешење и жалбу, одлучено је као у изреци овог рјешења из сљедећих разлога:

Приговорима садржаним у жалби осуђеног, се не може оспорити правилност чињеничних утврђења и закључак побијаног рјешења да је по приједлогу осуђеног за понављање кривичног поступка, правоснажно одлучено рјешењем Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 001221 16 Квл од 28.09.2016. године, те да се у поновљеном приједлогу за понављање поступка од 11.05.2017. године, не наводе нове чињенице и околности које би могле бити од утицаја на раније одлуке, него да се наводи понављају из ранијег приједлога.

Наиме, и у ранијем приједлогу за понављање поступка, као и у поновљеном, осуђени је тражио да се понови поступак по пресуди Окружног суда Добој број: 13 0 К 001221 10 Кв од 05.09.2011. године, при чему, оба пута образлаже, због чега сматра да му се треба дозволити понављање поступка, а то је да је у поступку поводом замолнице Министарства ... Републике С. за преузимање извршења казне затвора по правоснажности пресуде, у наведеном предмету, надлежни суд који је поступао по замолници, узео као утврђене казне које је за свако од тих кривичних дјела утврдио инострани суд и уз примјену одредби члана 42. став 1. и 2. тачка 2. Кривичног закона Републике Српске изрекао јединствену казну затвора у трајању од 9 (девет) година, а да при томе није водио рачуна, да је одредба напријед наведеног члана спорна и незаконита, јер је у супротности са одредбом члана 38. Кривичног закона Републике Србије, затим са одредбом члана 68. став 3. и 5. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима („Службени гласник БиХ“, број 53/09), као и са појединим одредбама Уговора између Србије и БиХ о међусобном извршењу судских одлука у кривичним стварима – (у даљем тексту: Уговор).

Дакле, разлози које у захтјеву истиче осуђени, истицани су и у ранијем захтјеву за понављање поступка и исти не представљају нове чињенице нити нове доказе, који и поред дужне пажње и опреза нису могли бити изнесени на главном претресу, а који сами за себе или у вези са ранијим доказима су подобни да проузрокују ослобађање лица које је било осуђено или његову осуду по блажем Кривичном закону, већ осуђени само износи своје виђење примјене материјалног права и своје тумачење појединих законских и подзаконских одредаба, због чега се не може подносити захтјев за понављање поступка и које разлоге је осуђени имао прилику да износи у жалби против те пресуде, те касније, у жалби против пресуде донесене по приједлогу за неправо понављање поступка, као и у захтјеву за заштиту законитости.

Без обзира на наведено, овај суд наглашава да у поступку признања иностране судске одлуке, правилно је примјењен Кривични закон који је важио на територији Републике Српске у вријеме поступка признања, и правилно је изречена казна затвора према КЗ РС (како је то прописано чланом 68. став 3.

Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима и чланом 14. став 1. Уговора). Том пресудом, у складу са одредбом члана 68. став 5. Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима, осуђеном није изречена тежа санкција од оне коју је изрекао страни суд (изречена му је казна затвора од 9 година, која је касније, због амнестије смањена), нити је прекршена одредба члана 14. став 2. Уговора, како то у жалби погрешно истиче осуђени, јер извршењем те казне, осуђени није доведен у тежи положај.

Осим тога, одлучујући по захтјеву за заштиту законитости који су поднијели осуђени и његов бранилац против пресуде Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 001221 15 Кж 3 од 25.12.2015. године, овај суд је пресудом број 13 0 К 001221 16 Квлз од 29.08.2016. године, уважио жалбу осуђеног и његовог браниоца, преиначио у одлуци о казни правоснажну пресуду Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 001221 15 Кж 3 од 25.12.2015. године и Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001221 15 Кв 5 од 20.11.2015. године (које су донесене по приједлогу осуђеног за неправо понављање поступка), па је примјеном одредбе члана 43. став 1. у вези са чланом 42. КЗ РС, узео као утврђене раније изречене казне и то: казна затвора у трајању од 14 (четрнаест) година, изречена пресудом Окружног суда у Добоју број К-6/01 од 17.5.2001. године и казна затвора у трајању од 6 (шест) година 4 (четири) мјесеца и 15 (петнаест) дана, изречена пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 001221 13 Кв 4 од од 12.11.2013. године, те је именованог осудио на јединствену казну затвора у трајању од 18 (осамнаест) година.

Дакле, у поступку неправог понављања кривичног поступка, супротно жалбеним наводима, правилно су примјењене одредбе члана 42. и 43. став 1. КЗ РС, обзиром да у овом поступку нема примјене блажег закона, већ се примјењује закон који је на снази у вријеме када је приједлог за понављање поднесен, односно, закон који је на снази у вријеме одлучивања по приједлог за понављање поступка.

Стога је жалбу осуђеног ваљало одбити и одлучити као у изреци овог рјешења, на основу члана 337. став 3. ЗКП РС.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић